

מפי גוטליב לא ידעתי איך להתייחס אליו. לא הבנתי מדוע אדם כגוטליב, שהכרתיו כאדם ישר, ימציא סיפור כזה. מאידך לא יכולתי להאמין שהשר מסוגל לדבר כזה. ביחוד אחרי שסיכמנו בסיעה שלא נקבל כספים כאלה למימון. אני גם ידעתי שלסיעה אין בכלל חשבון, שהרי לוא היה לסיעה חשבון היה השר מספר לי. היינו ביחסים מצויינים באותה עת.

מה הייתי צריך לעשות? אני יודע שיש אנשים שאומרים שהייתי צריך לרוץ למישרה עם האינפורמציה. קיבלתי מכר חבים מאנשים שאומרים שהיה עלי לעשות כך. אבל אני חשבתי שאם אלך לשר עם הסיפור הנה אני הופך עצמי לשותף סמוי לסחיטה. לכן העדפתי לשכוח מכל העניין. בחרתי בדרך שהייתה אולי פחדנית ואולי לא, בדרך שלא היתה המוסרית ביותר בעולם. אבל בדרך חוקית. פוליטיקה אינה הדבר הטהור והיפה והאידיאלי ביותר בעולם. החלטתי להתייחס לסיפור בספקנות ולתת לכולם ליהנות מהספק. החלטתי למחוק את הסיפור במהירות הגדולה ביותר מזכרוני."

מתשובה זו לא חזר בו העד, ובוואריי אציות שונות חזר עליה באונוני הסניגורים האחרים, שחזרו ושאלוהו אותה שאלה. במהלך עדותו החליף חיוכים ומילות בדיחה עם העיתונאים שישבו לידו. ורק פעם אחת לא היתה התשובה מוכנה בפיו. היה זה כאשר סניגורו של שמואל דסקל, יהודה וינשטיין, שאל אותו מדוע לא סיפר במישרה על פגישתו השניה עם גוטליב, שבה גילה לו עדה-מדינה כי היה במישרה וגילה להם הכל. על כך אמר

אין תשובה...

גוטליב: לא.
תוסיה-כהן: אולי להוצאות שלך בקשר לסיעה?
גוטליב: לא, במפורש לא.
תוסיה-כהן: לפני שהמישרה הס' פיקה לבוא לגבות הודעה, אתה נפגשת עם אדון גלאס, נכון או לא נכון?
גוטליב: זה נכון.
תוסיה-כהן: היה לך איזה מכשיר הקלטה עליך או הפעם לא היה?
גוטליב: אף פעם לא היה לי.
תוסיה-כהן: אף פעם לא היה עליך?
גוטליב: מכשיר הקלטה עלי? לא.
תוסיה-כהן: איפה נפגשת אתו?
גוטליב: במישרדו בירושלים.
תוסיה-כהן: באת אליו, סיפרת לו שמסרת למישרה את שמו?
גוטליב: כן.
תוסיה-כהן: מה היתה התגובה שלו?
גוטליב: שהוא מאשר את השיחה.
תוסיה-כהן: ואז אתה הלכת למישרה ואמרת, דיברתי עם אדון גלאס והוא מאשר את השיחה?
גוטליב: לא זה לא היה כך, עכשיו אני מתחיל להזכר. אני כתבתי את הפתק הזה, אבל אני לא שוחחתי איתו אחרי זה.
תוסיה-כהן: לא שוחחתי? באמת?
גוטליב: הרי אתה קודם אומר שהלכת אליו למישרה וישבת ודיברת איתו והזכרת את ה"ישיבות ועכשיו אתה אומר שזה לא היה? מר גוטליב, תחליט, עכשיו אתה רוצה להגיד לנו שכל מה שאמרת לאדון כך וגם לי על השיחה עם גלאס זה דברים שלא היו מעולם?
גוטליב: מי אומר?
תוסיה-כהן: אתה עכשיו התחלת להגיד, שאתה נזכר שזה לא היה.
גוטליב: לא, אני דיברתי שידע ש"אני אמרתי למישרה, שמסרתי הודעה למישרה, שידע את הדבר הזה. לא, זה כן היה.
תוסיה-כהן: מה לא היה? אתה קור' דם התחלת להגיד "אני עכשיו נזכר שזה לא היה" מה לא היה?
גוטליב: לא, לא. אני עכשיו נזכר שזה היה. הודעתי הראשונה היא ה"ישיבות".
תוסיה-כהן: אתה שומע ממנו ש"מאשר את דברייך, האם דיווחת על כך למישרה?
גוטליב: כן.
תוסיה-כהן: למי?
גוטליב: לזיגל.
תוסיה-כהן: מי שלח אותך לשוחח עם אדון גלאס?
גוטליב: אני לא יכול לזכור.

ועם הסניגור השני, כספי. שני הסניגורים חילקו ביניהם את חקירת עדה-מדינה ושניהם הצליחו לגרום לו לחזור בו מגירסתו. בתמונה למטה: פרקליט המדינה גבריאל בך ועודרתו מוטיה ארד.

הגנה על קב"ים
הסניגור הבכיר במישפט, תוסיה-כהן, שנפצע והופיע למישפט כשהוא נתמך בקביים, מתיעץ בהפסקה עם שרי-הדחות

גלאס: "לא נשאלתי על כך. אני החלטתי כמו בצבא. לא לענות יותר מאשר שואלים אותי".
היתה זו תשובה מפתיעה, אחרי התשור בות המתוחכמות והאלגנטיות שנתן קודם לכן.
"רציתי לגונן על השר. הייתי נותן את יד ימיני כדי למנוע את החקירה ה"מישטרית". אמרתי לזיגל שהייתי מוכן לחבל בחקירה." חזר ואמר הח"כ בתשור בות לסניגורים.
וכאשר חזר וינשטיין ושאל אותו מדוע לא סיפר לשרי-הדחות על גילויי גוטליב, אמר גלאס: "התנהגותי היתה אנושית. דחקתי את הסיפור. אולי עשיתי טעות, וזהי חולשה אנושית, אם מישוהו היה עושה אחרת, שיקום!" אמר העד והציץ לעבר הקהל באולם.
"אני עומד", ענה לו וינשטיין, הידוע בשנינותו.

איזנה ארון